

CFD BLEV GRUNDLAGT

Den 1. juni 1869

I 1868 stiftede forstanderen for en privat døvstummeskole en forening med det formål at oprette en arbejdsanstalt for døvstumme piger. Det skulle være et uddannelsessted, *hvorfra hun kunne udtræde til selvstændig virksomhed eller i tjenende stilling.*

Den 1. juni 1869 åbnede **Arbejdsanstalten for Døvstumme Piger** ved siden af Johan Kellers døvstummeskole i Store Kongensgade. Anstalten havde en systue og et vaskeri. Og husede i starten syv piger.

Store Kongensgade 59
(1869-1876)

**Johan Christoffer
Rummelhof Keller**
1830 - 1884

Teologen og skolemanden Johan Keller anses for at være en af Danmarks største pionerer indenfor døveforsorgen. Arbejdsanstalten var en slags revalideringsinstitut, stiftet 90 år før Danmark fik en egentlig revalideringslov. Med sin baggrund i skoleverden kunne Johan Keller se, at de døve piger ingen fremtid havde efter konfirmationen: *De var et Pund, der ingen Rente bærer*, fordi konkurrencen til de hørende piger var for hård, og fordømmene mod døve for uoverstigelige.

Fra Arbejdsanstalt til CFD

1869 Arbejdsanstalten for Døvstumme Piger

1876 Arbejdshjemmet for Døvstumme Piger

1953 Hjemmet for Døve Piger

1957 Hjemmet for Døve

1973 Institutionen for Døve

1998 Center for Døve og Svært Tunghøre

2013 CFD

Arbejdsanstalten blev hurtigt omdøbt til Arbejdshjemmet og udvidet til også at tage sig af svagelige, ældre døve og døvblinde kvinder. Navnene har gennem tiden afspejlet målgruppen og organisationsformen. Fra 1957 optages også mænd, så derfor forsvinder ordet piger fra navnet.

Havnegade 37
(1872-1891)

Arbejdsanstalten voksede og blev til et Arbejdshjem for Døvstumme Piger

Behovet for en arbejdsanstalt og et bosted var stort, så allerede i april 1871 havde der været 25 piger ved Arbejdsanstalten. Mange fik også ophold der, så pladsen blev for trang. Året efter i april 1872 flyttede man til Havnegade 37. Økonomien var katastrofal på grund af manglende styring og ledelse. Behovet havde imidlertid vist sig at være stort, så det lykkedes Johan Keller at overbevise alle om, at *en så god sag ikke kunne dø*. Man fik styr på driften og flere private bidragydere var med til at rette op på økonomien.

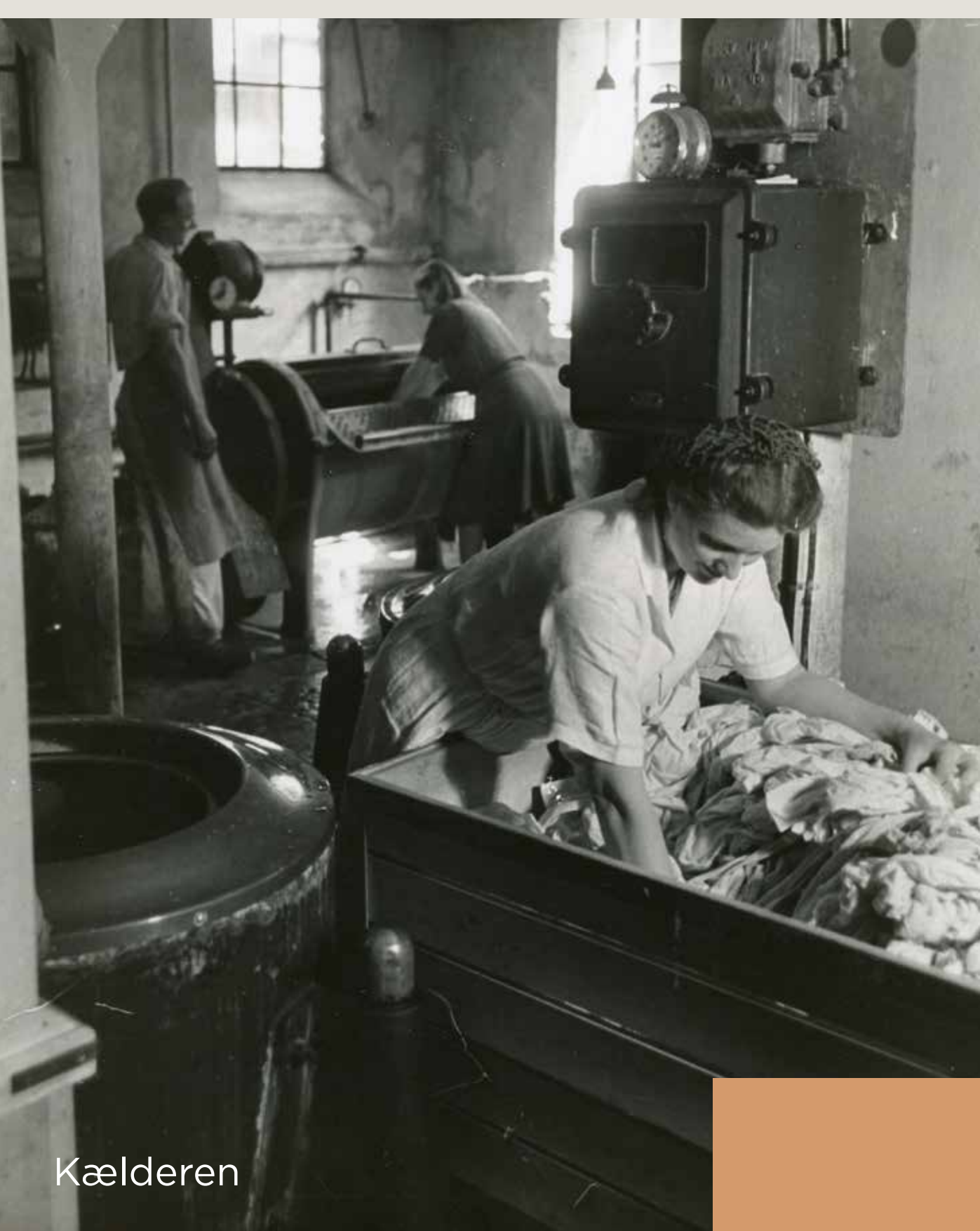
Løngangsstræde før og efter ombygningen

LØNGANGS- STRÆDE

1890-1972

Efterhånden blev pladsen i Havnegade også for trang, så bestyrelsen så sig om efter en ny ejendom. Løngangsstræde 21 blev købt for kr. 92.500 i 1890 og indviet i 1891 efter en ombygning til formålet.

De fleste af pigerne både arbejdede og boede i Løngangsstræde. På 2. sal lå fire sovesale med plads til 50-60 piger. Kun de piger, der selv kunne betale, fik eneværelse. Først i 1933 blev sovesalene nedlagt, og der blev bygget 1, 2 og 3-sengsværelser.

Kælderen

Sortering, vask og rulning af tøjet skete i kælderen. Her var ovnen også anbragt. Det tøj, der skulle ekspederes hurtigt, blev hængt op her.

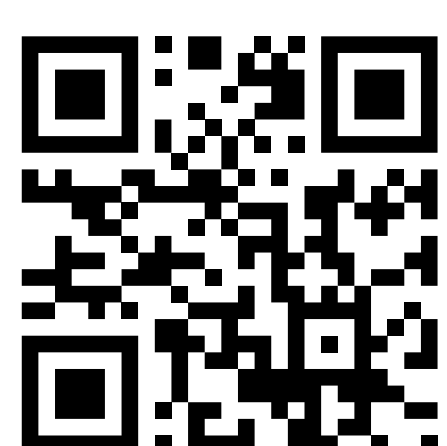
Strygelokalet

Spisesalen

25 års jubilæet

Pigerne kunne få plads på Arbejdshjemmet efter endt skolegang på en af undervisningsanstalterne for døvstumme, når hun fra sin hjemstavn ved præst og lægeattest godtgør sædelig vandel og arbejdsdygtighed. Aandssvage er udelukket (1872).

En undersøgelse af pigerne i 1892 af hjemmets læge, Dr. H. Mygind, viste dog, at ud af de 34 døvstumme elever, var det kun 12 (ca. 35%), der var fuldkommen sunde i legemlig og aandelig henseende. Resten havde enten kendelig indskrænkede Aandsevner, betydelige Lidelser i Synsorganerne eller andre Sygelige Tilstande.

Løngangsstræde 15, 17 og 19

LØNGANGS- STRÆDE HAR VOKSEVÆRK

Prinsesse Maries Asyl

Udlodningen fra Vare- og Industrierlotteriet gjorde det muligt at gøre en mangeårig idé om et asyl for ældre og yngre, svagelige eller uarbejdsdygtige kvinder til virkelighed.

Prinsesse Marie, der i 1894 blev protektrice for Arbejdshjemmet i forbindelse med 25 års jubilæet, kunne i 1904 indvie hvilehjemmet, som fik navnet *Prinsesse Maries Asyl*.

Her bliver grundstenen til den egentlige døveforsorg lagt.

Arbejdshjemmet for Døvsomme Piger havde atter behov for mere plads. Bestyrelsen besluttede i 1903 at købe de tre naboejendomme, nr. 15, 17 og 19. Den ene ejendom husede et bordel, som man ikke ønskede at have som nabo. Ejendommene blev revet ned og genopbygget. Købet og genopbygningen kostede i 1903 400.000 kr. Gehejmekonferensråd, Carl Goos, var i den periode både formand for Arbejdshjemmets bestyrelse (1898-1917) og justitsminister. Det lykkedes ham sammen med sin departementschef at sikre, at Arbejdshjemmet fik en årlig andel på 6.000 kr. i Vare- og Industrierlotteriets overskud (i folkemunde kaldet Idiotlotteriet).

Vævning i over 100 år

I 1913 fik forstanderinden, Margrethe Johnsen, under en rejse til Sverige den idé at indføre vævning som beskæftigelse for de mest arbejdsdygtige asylisten. Det blev meget vellykket, og den dag i dag er vævning et beskæftigelsestilbud på CFD.

Ved Arbejdshjemmets 50 års jubilæum boede der 53 døve og døvblinde piger i Løngangsstræde. Arbejdshjemmet havde 35 elever, og Asylet havde 18 ældre og svagelige alumner. Igennem de første 50 år havde man hjulpet 269 døve og døvblinde kvinder. Der begyndte at blive trangt i Løngangsstræde, og økonomien var god. Arbejdshjemmet var kommet på finansloven og blev statsanerkendt i 1909, man fik lotteritilskud og fortjenesten ved at vaske tøj var god.

50 års jubilæet

REJSEN TIL SØBORG VAREDE I 60 ÅR...

- 1915** Forhandlinger om køb af 1 td. land på Vigerslev Allé i Valby. Planerne bliver skrinlagt i 1916 på grund af et tilbagekøbskrav.
- 1916** Forhandlinger om køb af en grund på 14.000 kvadratalen ved Godthåbsvej på Frederiksberg til 2 kr. pr. kvadratalen. 1. Verdenskrig og en usikker verdenssituation får skrinlagt planerne.
- 1917** Bestyrelsen opgiver ikke og indleder forhandlinger om køb af en 2 tdr. land stor grund ved Vigerslev Torvevej i Valby. Man kan ikke få dispensation fra lokalplanen til at placere en dampskorsten og opgiver planerne.
- 1919** I maj 1919 køber bestyrelsen en grund i Brønshøj på hjørnet af Brønshøjvej og Fuglsang Allé. Året efter bliver der opført et sommerhus, hvor 6-7 alumner kan bo om sommeren. Og hesten, der trækker vaskeriets vogn, kan komme på græs. Resten udlejes til nyttehaver. Det hele eksproprieres hhv. sælges til Københavns kommune i 1944 og 1945.

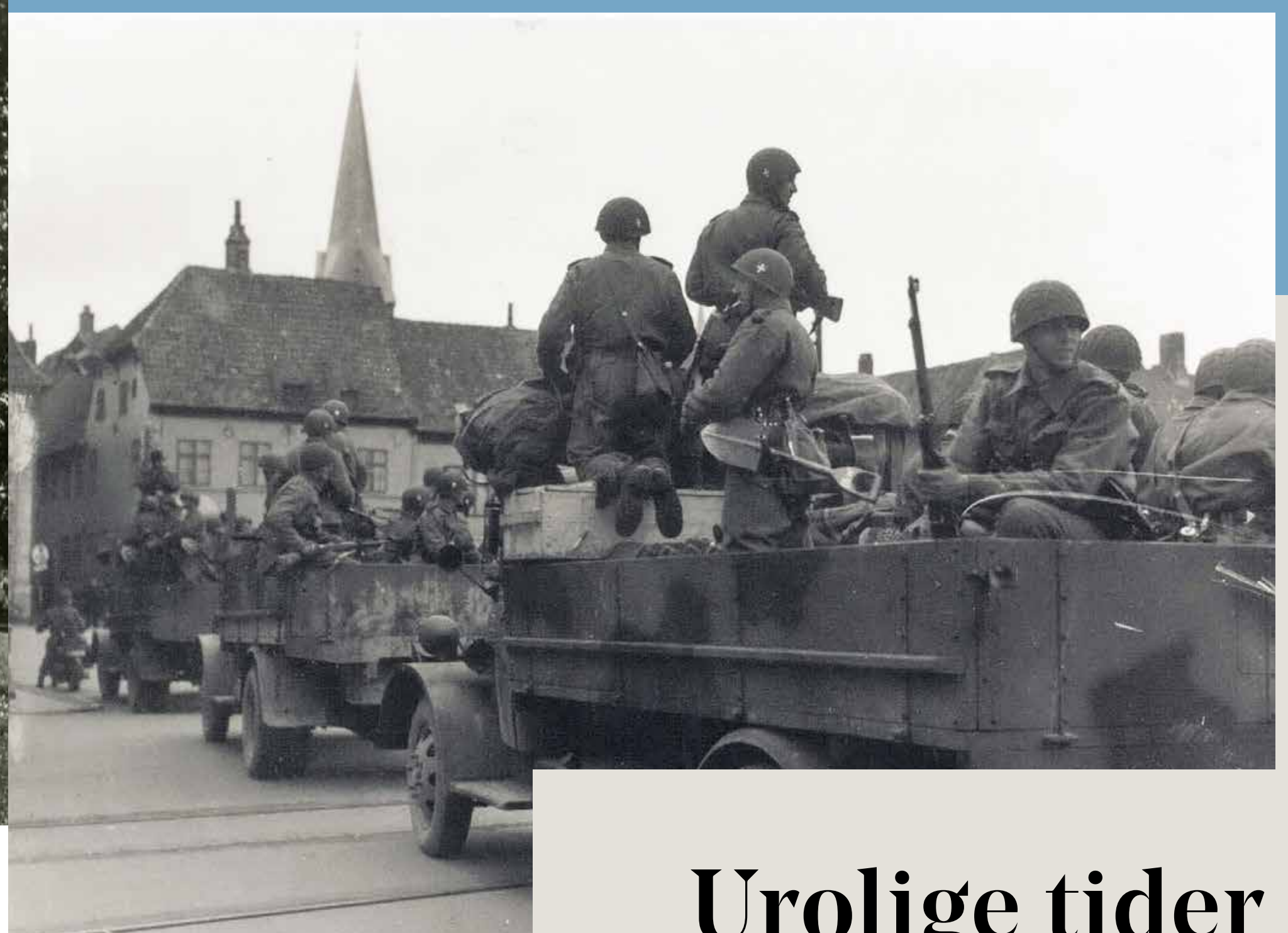
Harald Goldschmidt

Da den magtfulde, men dygtige forretningsfører og etatsråd, Julius Goldschmidt, døde i december 1908, efter 35 års medlemskab af Arbejdshjemmets bestyrelse, overtog hans søn, professor Harald Goldschmidt, posten. Han genoptog i 1914 tanker om at flytte Arbejdshjemmet og Asylet til mere frie og landlige omgivelser. Vaskeriet havde stadig stigende søgning. Man ønskede at genetablere systuen som oplæringssted, efter det blev nedlagt i 1898 samt udvide vævestuen for at gøre uddannelsen af døve piger mere alsidig. Men der var ikke plads i Løngangsstræde.

Egebækhus

Egebækhus i Nærum bliver købt den 1. maj 1949 med henblik på at få et nyt feriehjem for kvinderne fra Løngangstræde. I 1962 begyndte en ombygning, og i november 1964 kunne man indvie det moderne pleje- og alderdomshjem til kr. 2,4 mio.

Urolige tider

Urolige tider i form af både 1. og 2. Verdenskrig satte deres præg på årene 1915-1950. Kræfter og interesse rettedes derfor mod andre mål end udbygningen af forsorgsmæssige specialforanstaltninger, og forsorgen måtte klare sig – og klarede sig bravt og længe med de institutioner, der var til rådighed. Derfor skete der i mange år ikke de store ting med udbygningen af Hjemmet for Døve Piger, selvom der var stor efterspørgsel efter pladser.

Bernstorffsvej

Bernstorffsvej

Danmarks økonomi i efterkrigsårene var vanskelig, og derfor trak det ud med at få realiseret anbefalingerne om udflytning fra Løngangsstrædeudvalget. Behovet for omsorg og pleje var stort, så som en midlertidig løsning købte man i 1961 en ejendom på Bernstorffsvej i Hellerup med plads til 12 unge, døve kvinder.

Samme år som Bernstorffsvej blev købt, fik Hjemmet for Døve efter knap 100 års eksistens sin første socialfaglige og pædagogiske leder: døvekonsulent og overlærer ved Statens Kostskole i Fredericia, Karvig Rasmussen. Han var tillige barn af døve forældre og kunne derfor kommunikere frit med døve på tegnsprog.

Karvig Rasmussen

1921 - 2009

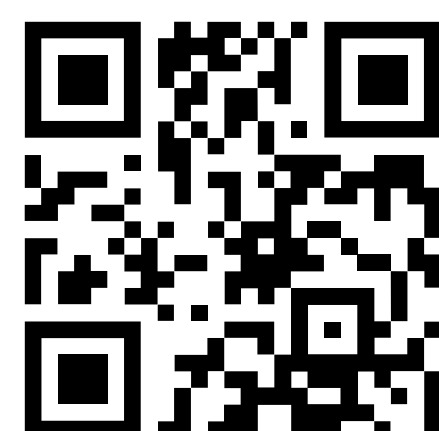

LØNGANGS- STRÆDE- UDVALGET

I løbet af 1950'erne bliver det særlig tydeligt, at tiden var kommet til forandringer. Synet på handicapforsorgen havde ændret sig. Princippet om *behandling* i videste forstand, også der hvor resultaterne kun kunne blive små, blev således et fokuspunkt. I disse år bankede også et stigende antal døve med tillægshandicap på døveforsorgens port med krav om at blive hjulpet.

Socialministeriets "Løngangsstrædeudvalg" afgav i 1957 sin betænkning om omorganiseringen og udflytningen af Hjemmet for Døve fra Løngangsstræde. Rammerne for det moderne CFD, vi kender i dag, var lagt. Men der går 15 år, før der sker noget.

I 1957 begynder man også at optage døve mænd, så efter 88 års virke forsvinder ordet *piger*, for de der boede og arbejdede på Hjemmet.

HEM BYGGES NYE BYGNINGER TIL
HJEMMET FOR DØVE
OKTOBERVEJ nr. 22 - 28

Wesselsmindevej

Wesselsmindevej

I 1962 overtog Hjemmet for Døve en ny institution fra Dansk Blindesamfund på Wesselsmindevej i Nærum. Her blev plads til 13 mennesker, som var født døvblinde eller havde erhvervet døvblindhed. Efterhånden udviklede stedets arbejdsområde sig til også at omfatte omsorg for andre; ca. 100 døvblinde, som boede i eget hjem rundt om i landet. Det var de første skridt hen mod en døvblindekonsulentordning.

FLYTNING TIL SØBORG

1972

Efter mange udfordringer og forsinkelser forlader man i 1972 bygningerne i Løngangstræde, som gennem 80 år har været rammen om en stadig voksende døveforsorg, og kommer ud i omgivelser, hvor der er gode betingelser for en fortsat vækst og modernisering.

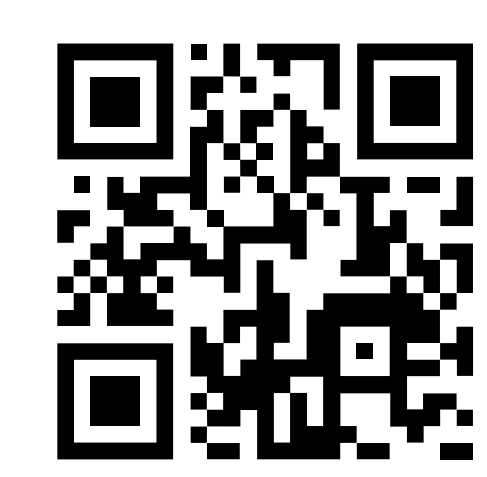

CFD, 1972

Institutionen for Døve

I 1973/74 blev Hjemmet for Døve sammenlagt med andre institutioner for voksne døve og skiftede derfor navn til Institutionen for Unge og Voksne Døve og Svært Tunghøre.

Sådan blev tilbuddet på Skaboeshusevej i Nyborg og Rådgivning, der dengang hed "Erhvervs- og Vejledningskontorerne for døve og svært tunghøre", en del af CFD.

Indvielse

Nyborg

Høj- og Landbrugsskolen i Nyborg blev oprettet tilbage i 1907 med det formål at give døvstumme, unge mænd en praktisk og teoretisk uddannelse i landbrug og en almindelig højskoleundervisning. Men det viste sig hurtigt, at der var et mere påtrængende behov for en forsorgsinstitution end for en højskole. I 1918 opgav man undervisningsdelen og fortsatte under navnet Asyl og Arbejdshjem for døvstumme mænd. Her var plads til 25 mænd, der kunne arbejde på gartneri, i en frugtplantage eller på værksteder.

HJEMMET FOR DØVE

22

SOCIALE TILBUD

1972 - 2019

Ved flytningen fra Løngangsstræde til Oktobervej i Søborg i 1972 var der 45 beboere fordelt på afdelingerne B, C og D. Der var få medarbejdere til at tage sig af beboerne. Derudover var der en forsorgschef, Karvig Rasmussen, administrativt personale og en pedel.

Der kommer nye tilbud

I mange år var der få beskæftigelsestilbud at vælge imellem, men i 1988 bliver den spæde start til Døves Aktivitetscenter lagt i kantine på Oktobervej. Samtidigt lægges kimen til det, der i dag er et stort støttecenter, CFD Glostrup, med 80 borgere og 25 ansatte. De holdt nemlig til i den anden halvdel af kantine. Aktivitetscentret og Støttecentrets aktiviteter blev holdt adskilt af en støttevæg.

I 1994 bliver Døves Aktivitetscenter endeligt realiseret fuldt ud og sammenlagt med Døves Værksted, der fulgte med fra Løngangsstræde. Der er i alt 15 borgere tilknyttet. Aktivitetscentret oplever stor søgning, og i 2007 er der således 47 borgere indskrevet. Efterhånden tilbydes der også STU (Særlig Tilrettelagt Ungdomsuddannelse), glasværksted, IT-værksted m.m.

I over 100 år er der blevet vævet på CFD, og det bliver der fortsat

DET STARTEDE MED ET VASKERI...

Vaskeriet har i mange år spillet en stor rolle for CFD's virke, og gjorde det også ved udflytningen til Søborg. Gradvist er nye tilbud kommet til, så i 2017 blev Døves Aktivitetscenter, Vaskeriet, Servicehuset og Kantinen (Cafe Keller) lagt sammen til Dagtilbud Søborg.

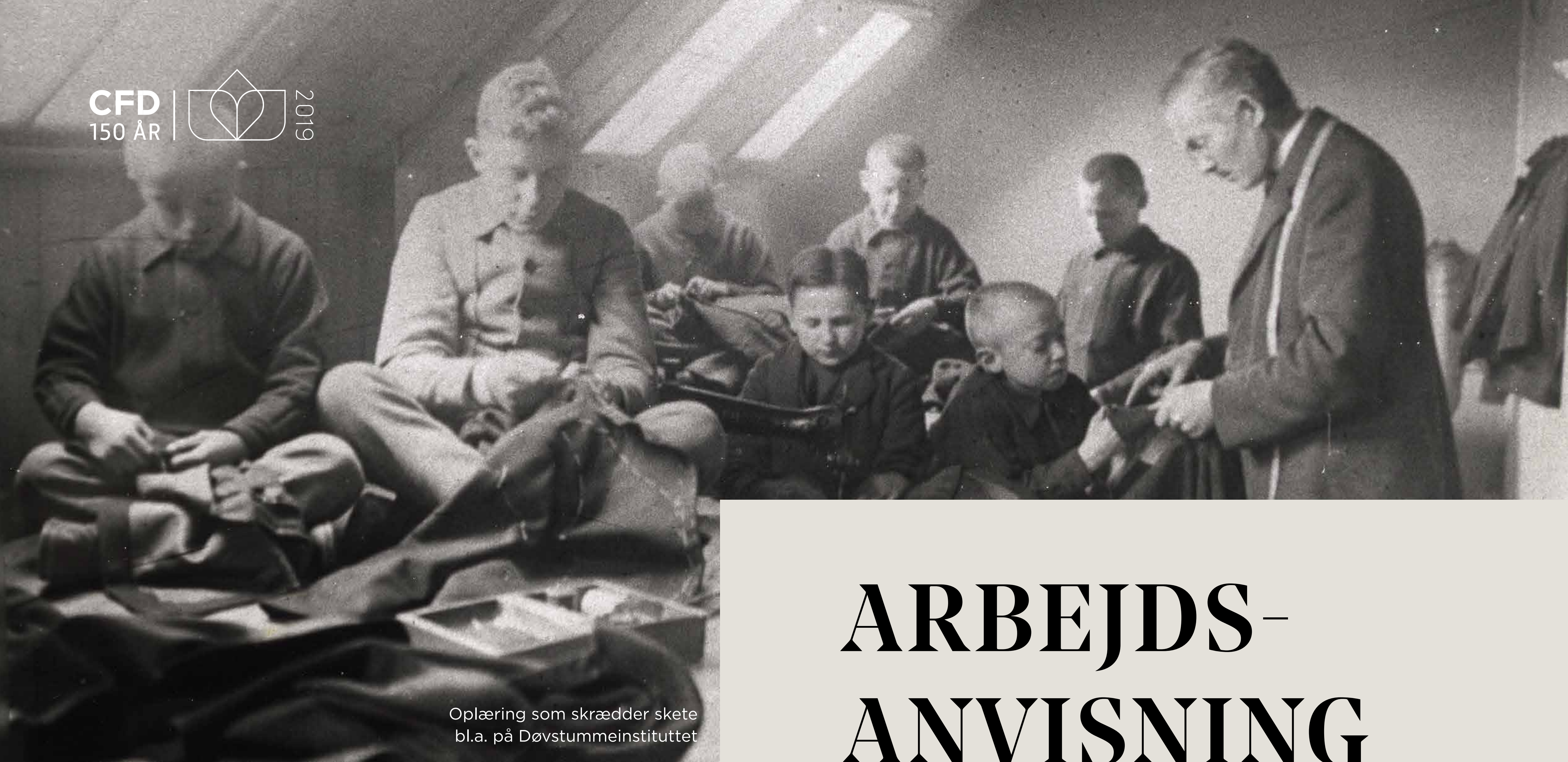
Skaboeshusevej i Nyborg

I 1978 er de 26 beboere på Skaboeshusevej beskæftiget med landbrug. Men i 1996 ændres målgruppen, og der kommer flere udviklingshæmmede beboere. Samme år bliver der også oprettet et støttecenter i Baggersgade med 10 borgere. Nyborg kommune står for driften af de efterhånden 2 støttecentre, der siden kommer til at ligge på Torvet og i Havnegade. Først i 2013 overtager CFD det fulde driftsansvar og lægger dem i 2018 sammen til et støttecenter, CFD Havnegade, der efterhånden har 29 borgere. Samtidigt er der 27 borgere, der bor på Skaboeshusevej, 36 arbejder på værkstederne – og der bygges fortsat nye boliger....

Her bliver tilbuddene også mere alsidige

Fra at have haft fokus på landbrug og især grøntsagsdyrkning begynder man i 2002 at indføre dyrehold med køer til slagting. Sidenhen kommer der syværksted og lidt skovbrug med salg af brænde til. Og senest er der bygget et stort værksted, hvor der bliver snedkeret på livet løs. De mange, fine trævarer bliver sammen med kød, grøntsager og andet håndværk solgt fra butikken Grønt og Sager.

Oplæring som skrædder skete bl.a. på Døvstummeinstituttet

ARBEJDS- ANVISNING FOR DØV- STUMME

Socialministeriet

Døves beskæftigelsessituation optog ikke kun døveskoleforstandere, lærere og forældre. Voksne døve var også selv stærkt optaget af at skabe bedre forhold. Døvstummeforeningen af 1866 blev bl.a. stiftet med det formål at virke for at skaffe arbejde til de medlemmer, der er arbejdsløse.

Sammen med en række organisationer på døveområdet bad Døveorganisationens Fællesudvalg i 1936 Socialministeriet om hjælp til:

1. At forbedre erhvervsmulighederne for unge og voksne døvstumme
2. At der ydes særlig hjælp til de svageste via
3. Forhøjet tilskud til arbejdsanvisningen
4. Øgede muligheder for døves ansættelse i stat og kommune
5. Retablering af Døvstummes værksteder
6. Særlig socialtjeneste for døve.

På initiativ af Danmarks første døvepræst, Johannes Jørgensen, starter døvelæreren, H. V. Dahlerup, i 1904 en arbejdsanvisning for døvstumme, direkte tilknyttet døvstummeinstituttet i København. Skolen havde et ansvar for at danne *den døvstumme til brugbarhed for det borgerlige liv*. Døvstummeinstituttet måtte ikke slippe sine elever, før de kunne få et erhverv. I 1911 bliver der i tilknytning til døveskolerne i Nyborg og Fredericia også oprettet arbejdsanvisninger til døvstumme.

I mange år er konsulentarbejdet med at søge lærepladser og arbejde et venstrehånds fritidsjob for skiftende døvelærere, forældre til døve børn og andre med interesse for unge døves start i livet. Spørgsmål af social art måtte man også håndtere.

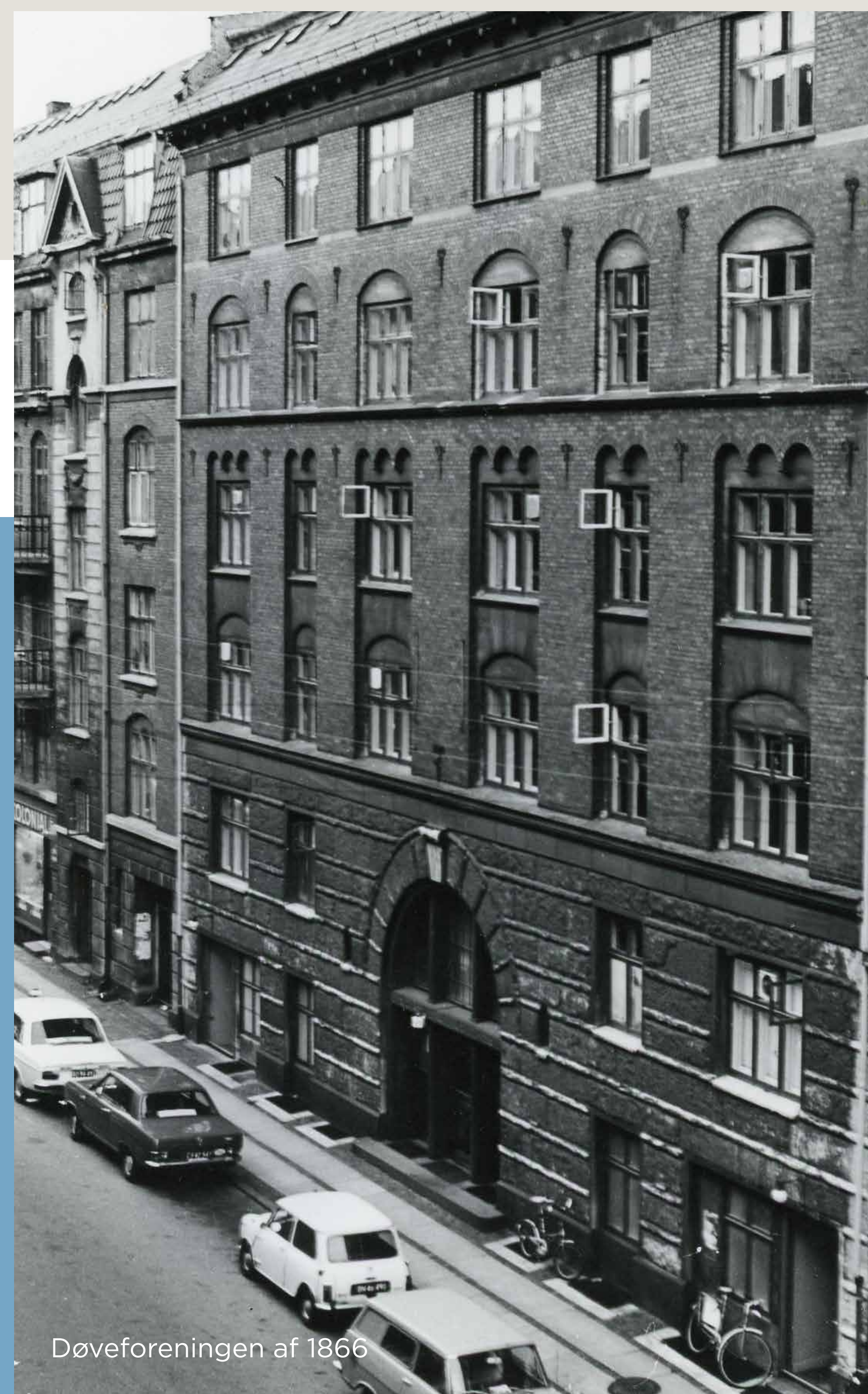

Erhvervs- og Vejledningskontorer for døvstumme

1. december 1939 startede *Erhvervs- og Vejledningskontorer for døvstumme*. Kontorerne forblev i København, Nyborg og Fredericia med et årligt statstilskud på 8.500 kr. til lønninger og drift samt 1.200 kr. til aflønning af tolk. Der kom også tilskud fra amtsråd, kommuner, sogneråd, sparekasser og andre institutioner, bl.a. fra Arbejdshjemmet for Døvstumme Piger.

Erhvervskontor i Brohusgade 17

Døveforeningen af 1866

Danske Døvstummets Landsforbund, 1951

DØVEKONSULENT- ORDNINGEN

I 1950 bliver døvekonsulentordningen skrevet ind i *Lov af 24.01.1950 om foranstaltninger vedr. døve og tunghøre*. I 1951 overtager staten det fulde, økonomiske ansvar.

En bestyrelse, bestående af tre medlemmer valgt af Dansk Døvstummeforbund og en fuldmægtig fra Socialministeriet, der desuden var sekretær for bestyrelsen og kasserer, administrerede de første mange år døvekonsulentordningen. Først i 1974 fik Institutionen for Døves bestyrelse ansvaret for Erhvervs- og Vejledningskontorernes administration. I 1980 holdt bestyrelsen atter flyttedag, da Døvekonsulentordningen blev en selvejende institution under Socialstyrelsen med egen bestyrelse. Formanden for bestyrelsen blev igen formanden for Danske Døves Landsforbund i lighed med i 1939. DDL havde derfor i mange år et tæt samarbejde med Døvekonsulentordningen.

Atter flyttedag

Da serviceloven trådte i kraft i 1998 blev det betalingsmæssige ansvar flyttet til amterne og Døvekonsulentordningen holdt igen "flyttedag" og blev organiseret under CFD.

Frem til 1980 arbejdede 14 døvekonsulenter, fordelt på 5 kontorer i hhv. Aalborg, Aarhus, Herning, Odense og København ud fra dette arbejdsprogram, som de spøgefuldt kaldte deres "10 bud". Senere er arbejdsprogrammet blevet justeret, så det passer med de behov, der er for rådgivning og vejledning til unge og voksne døve. Antallet af konsulenter har gennem årene været ret konstant, men i dag er kontoret i Herning nedlagt og erstattet af et kontor i Fredericia. Og i forbindelse med kommunalreformen i 2007 overtog kommunerne betalingsansvaret for døvekonsulentordningen.

"Døvekonsulenternes 10 bud"

1.

Erhvervsvejledning i samarbejde med døveskolerne og den offentlige arbejdsanvisning.

2.

Arbejdsanvisning i samarbejde med de offentlige arbejdsanvisningskontorer.

3.

Samarbejde med Invalideforsikringsretten.

4.

Bistand i almene forhold vedrørende døve, når disse, deres pårørende, arbejdsgivere eller andre finder anledning dertil.

5.

Vejledning med hensyn til sociale og andre forhold ifølge gældende love.

6.

Bistand som tolk og vejleder i alle forhold under forhandlinger med private og offentlige myndigheder.

7.

Bistand til de døves organisationer ved forhandlinger m.v.

8.

Hjemmebesøg hos døve, således at konsulenten efterhånden får kendskab til alle de døve, der lever i hans distrikt.

9.

Føre kartotek over alt, hvad der arbejdes med og udarbejde statistisk materiale til brug for bl.a. Døvenævnet.

10.

Herudover vil det påhvile døvekonsulenten at føre tilsyn med de elever, udgået af døveskolerne, der af vedkommende skole er anbragt i kontrolleret familiepleje i det under vedkommende døvekonsulent henhørende geografiske distrikt.

BREDERE RÅDGIVNING GENNEM ÅRENE

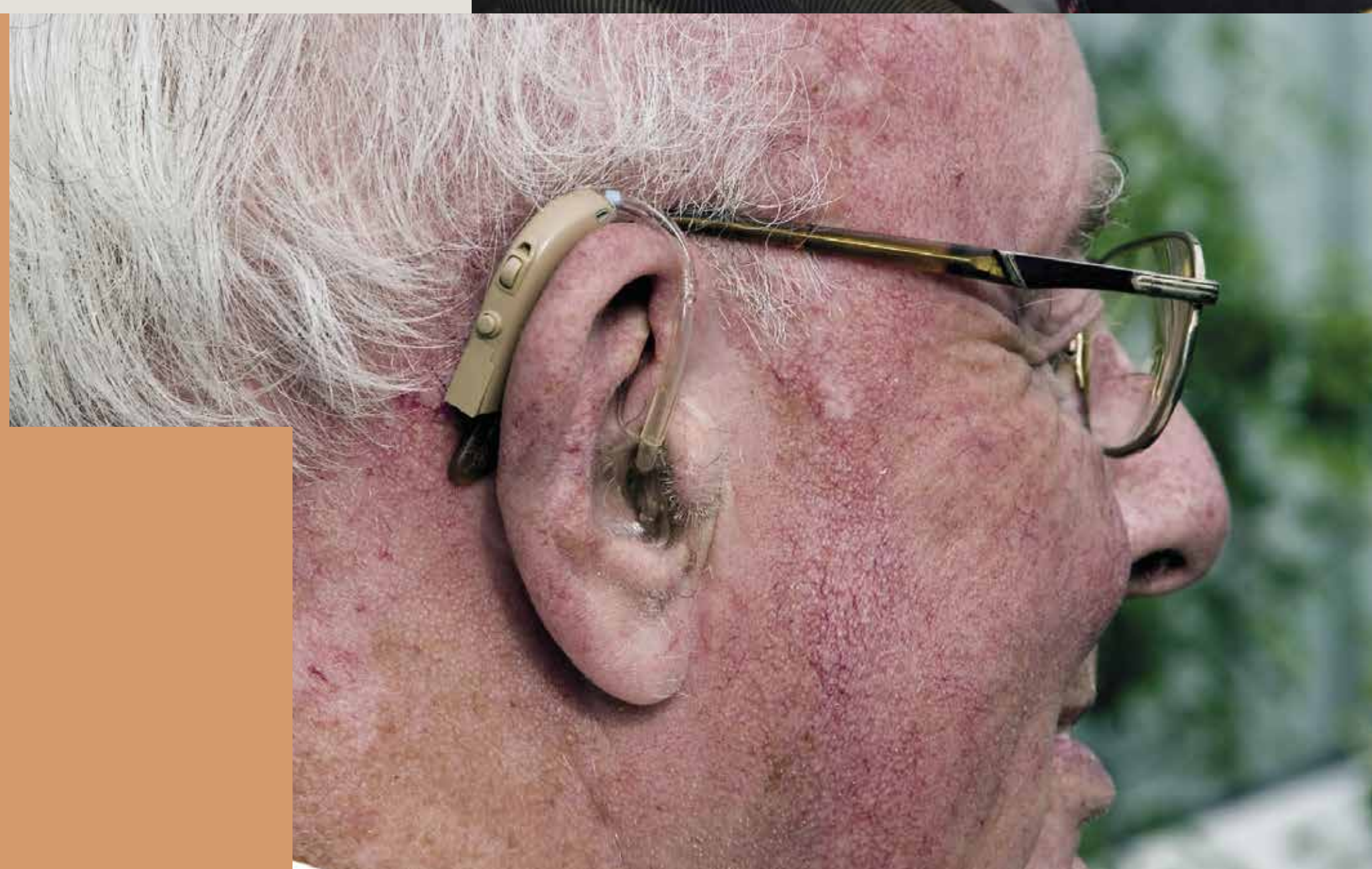
Døvblinde- konsulentordningen

Døvblindekonsulentordningen har rødder tilbage til 1963, hvor den første døvblindekonsulent blev ansat under Døvblindehuset til at besøge hjemmeboende døvblinde i hele landet. Først i 1989 bliver det, på baggrund af et projekt, skrevet ind i Bistandsloven, at kommunerne i *forholdsvist omfang skal sørge for kontaktperson til døvblinde*. Kontaktpersonerne skulle have supervision, rådgivning og vejledning – og dette blev varetaget af nyansatte døvblindekonsulenter, som siden alle er blevet ansat i Rådgivning. Døvblindekonsulenterne rådgiver og vejleder derudover også døvblinde, kommuner og andre myndigheder.

Ældrearbejde

Alle tegnsprogstalende døve og hørehæmmede over 65 år har siden 2003 kunnet få besøg i eget hjem af en ældrevejleder, der kan rådgive og vejlede om rettigheder og muligheder for støtte og være bisidder ved kontakt til offentlige myndigheder. Tilbuddet startede som et satspuljeprojekt, men bliver i dag finansieret af kommuner øst for Storebælt.

Døvblindekonsulentordningen

Familiararbejde

I 1990'erne startede Rådgivning en familiekonsulenttjeneste, hvor kommunerne kunne købe støtte til døve familier med behov for en længerevarende og mere dybdegående indsats.

I 2013 overtog Rådgivning et satspuljeprojekt fra DDL (Danske Døves Landsforbund), *Forældrevejledning til Døve*, som CFD var med til at starte op i 1996. *Forældrevejledning til Døve* er et åbent tilbud til døve forældre om netværksdannelse, der tilbydes foredrag på tegnsprog om børneopdragelse og det at være en døv, to-sproget familie m.m.

TOLKE- BOOKING

Blandt mennesker, der ikke deler samme sprog, har der altid været personer, som har fungeret som tolke eller sprogmæglere. I fundatsen for Det Kongelige Døvstummeinstitut fra 1806 stod der bl.a., at forstanderen havde ansvaret for at tolke, hvis en døv skulle *afhøres i et offentligt anliggende*.

Helt frem til professionaliseringen af tolkefaget skød fart i 1970'erne, fik de, der fungerede som tolke i forskellige sammenhænge undtagelsesvist løn for dette. Da Erhvervs- og Vejledningskontorerne for Døvstumme blev etableret i 1939 blev der afsat et årligt beløb på kr. 1.200 til aflønning af tolkebistand. Det var ofte døveprester, døvelærere, døvekonsulenter og børn af døde, der tolkede.

Direktør i Socialministeriet Erik Leuning taler og pastor Behrendt tolker, 1967

En af CFD's første fastansatte tolke tolker

En ny profession vokser frem...

Velfærdsstaten konsolideres efter 2. Verdenskrig, hvor der sker en drejning væk fra, at handicappede ses som særligt "hjælpekrævende" til i stedet at satse på rehabilitering og revalidering med deltagelse i det almindelige samfundsliv som mål.

Og derfor blev det fra 1960 muligt for døde at få tolkebistand under uddannelse betalt gennem Revalideringsloven og de nyoprettede revalideringskontorer. Det banede vejen for de første tegnsprogstolke, der fik betaling og for boglige uddannelser til døde mennesker.

Det første tolkekontor

CFD tog ansvar for at oprette den første tolkeadministration i 1969 i et lokale på Døveskolen på Kastelsvej med en udlånt døvelærer til at styre bevillinger og formidling af den voksende gruppe af uuddannede tolke. I marts 1969 blev der holdt et enkelt weekendkursus for de, der arbejdede som tolke.

I 1970 blev der oprettet et egentligt tolkeformidlingskontor i Døveforeningens af "1866's" lokaler med Ole Hagedorn-Olesen som den første leder.

Ved særforborgens udlægning fra staten til amterne i 1980 kom CFD (dengang IFD) under Københavns Amt og fik ansvaret for at opkræve betaling for tegnsprogstolkning hos amter, kommuner og uddannelsessteder samt for fortsat at administrere tolke og lønudbetalinger.

Vest for Storebælt var det imidlertid døvekonsulentkontorerne, der havde ansvaret for at formidle og administrere tolkebistanden.

Kastelsvejsskolen set fra skolegården

Træningscenter Østerbro Kbh

- Sat stressfaktorerne i system ved bl.a. at opdele eksterne og interne krav

CFD
150 ÅR

UDDANNEDE TOLKE

I 1988 er det slut med uddannede tolke og tolke med korte kurser bag sig. Det første hold tegnsprogstolke dimitterede fra Handelshøjskolen efter en 2-årig uddannelse, der i 1996 blev forlænget til 3½ år. Alle tolke blev ansat ved IFD.

Og pludselig stod man med en professionel faggruppe, der krævede overenskomst og ordnede arbejdsforhold. Dette blev IFD af Københavns Amt og Socialstyrelsen sat til at administrere i hele landet.

Det første tolkehold

Efter 30 år som professionel, eneleverandør af tolkebistand begynder der langsomt fra år 2000 at komme nye, små tolkefirmaer på markedet – og CFD er ikke længere alene om at tilbyde tolkebistand. Der er stadig stor tolkemangel og stærk efterspørgsel, så der er "plads" til alle.

Kaos...

Ved CFD's 150 års jubilæum står man med et stærkt fragmenteret tolke marked. Der er siden år 2000 skudt et væld af enmandsfirmar op samt tolkefirmaer med få ansatte. Priserne på tolkebistand bliver presset af vedvarende udbud. Efterspørgslen på tolkebistand falder stærkt på uddannelsesområdet, der tidligere har tegnet sig for hovedparten af al tolkebistand, fordi stort set alle døvfødte børn i dag får cochlear-implant. Og gennem årene er der uddannet rigtig mange tegnsprogstolke.

